

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De quinto gradu Humilitatis. Cap. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

Dices primò. Est periculum magnum vanæ gloriæ prolapare Dei donis; pericula autem peccati, à servis Dei sunt fugienda, ergo & prolapatio Dei donorum.

Respondeo primò. Etiam dum Christi iussu luctet lux nostra coram hominibus, & dum videt bona opera nostra, est periculum vanæ gloriæ, & tamen ob illud, non sunt omittenda bona opera. Sic & manifestatio Dei donorum, dum eam charitas exigit, omitti non debet, & à marginis Sanctis omiſſa non est.

Respondeo secundò. Illi, quibus Deus dat dona mira valde, quantum ex Historicis. Ecclesiasticis & notitiâ, quam habeo talium plurimum personarum in Societate nostrâ, habent à Deo datam sibi tantam humilitatem, ut nullis proſus superbiæ aut vanæ gloriæ tentationibus moleſtentur, imò positivam sentiunt difficultatem, & quasi quandam moralem impossibilitatem superbiendi. Ideò non est periculum, ut ex manifestatione Dei donorum vanè glorièntur, aut optent magnificeri: quin potiùs præter lucrum illarum animarum, quæ iuvantur ab eis per manifestationem Dei donorum, vplurimum luerantur malam opinionem apud aliquos Cælores, qui, ut ait S. Gregorius lib. 22. mor. cap. 15. Epist. 72. *renuunt bona credere, quæ nesciunt operari.* & ut dicit Seneca, *Non putant fieri, quicquid facere non possunt; & ex infirmitate suâ, de aliorum virtute, ferunt sententiam.* Imò quod peius est, detrahunt talibus & mente & ore, & traducunt coram aliis, habentque tales pro superbis, leuibus, à demone illis, quæ omnia humilis habet pro magno lucro, ideoque prolapando Dei dona, non detrimentum, sed incrementum acquirit humilitatis tale, quale non haberet ea occultando, quia per eorum manifestationem incidit in malam opinionem & contemptum apud alios, quod potissimum verus humilis desiderat ex corde, si humilis verè est, & aliâ viâ vix æquè facillè tantum bonum acquirere potest: ideo etiam ex humilitatis instinctu, non solius charitatis, ob spem tanti boni, dona Dei prolapari possunt, ut hæc ratione id allequantur, quod S. Ignatius in Ex. c. 4. §. 44. *magni facere nos iubet, tanquam rem summi momenti, in conspectu Creatoris ac Domini nostri, magno perè iuvantem ac conferentem ad vite spiritualis profectum, scilicet stulti haberi & existimari &c.*

Dices secundò. Cum sit amor proprius valde subtilis, & periculum sit, ne sub specie zeli ingrat se appetitus laudis, & gloriæ vanus; unde potest agnosci, non huius, sed puri zeli instinctu, manifestari ab aliquo res laude dignas?

Respondeo. Primò huius rei infallibile signum est, quando is, qui Dei dona manifestat, ut aliquem iuvat, æquè facillè, imò promptius manifestat peccata sua vel defectus, dum id necessarium videt ad iuvandum alterum, vel dum vult pro imperfecto haberi. Et tales sunt omnes illi

servi Dei, qui ex puro zelo dona Divina sibi concessa aliis detegunt. Quocirca benè observavit P. Massæus in vitâ S. Ignatii lib. 1. cap. 10. eum, postquam inanis gloria vitium, quo antea laboraverat superasset, radicitusq; evulsisset, postea quòtisfœcunq; salus animarum, aut Dei gloria postularet, sua non minùs bona, quam mala, sine vllâ proſus cenodoxia titillatione, palam & ingenue exprimere solitus.

Alterum puræ intentionis hæc in se signum est, dum is, qui dona Divina sibi concessa manifestat, maiorem ex se, in se sentit pudorem vel repugnantiam ad ea manifestanda, quam sentiat ad manifestandas res, quæ illum humiliare & confundere coram iisdem possent. Qui enim ex appetitu vanæ gloriæ aliquid laude dignum manifestant de se, valde abhorrent à manifestatione siue per se, siue per alios faciendâ, rerum in sui contemptum redundantium.

Tertiù signum est, non ex vanitate sed ex Dei amore & proximorum, dona Dei detegi, quando prima omnium cogitatio, quæ menti eius primò repræsentat, manifestanda esse Dei dona, non excitatur ab appetitu seu desiderio laudis vel gloriæ apud alios, imò quando ne quidem venit in memoriam, ne quidem per primum motum, vllum desiderium, etiam involuntarium, laudis & gloriæ, sed solùm desiderium iuvandi aliquem, tali manifestatione, quæ peractâ sperat eum, crediturum magis eius cõsiliis vel doctrinis, per quas eum vel à malo avocare vult, vel à minore bono, vel in bono magis ac magis promovere.

Quânquam, etiam si involuntariè ingere-ret se desiderium vanæ gloriæ, ante talem manifestationem Dei donorum, si verè necessitas vel vtilitas certa speretur, abigendum est desiderium vanitatis, & corrigenda inordinata intentio ab amore proprio inspirata, & eius loco adhibenda est pura intentio, & voluntas iuvandi alterum propter Deum, per illam donorum Dei modestam & veracem & humilem manifestationem, remotam ab omni iactantiâ, & aliorum contemptu vel postpositione, & coniunctam nihilominus saltem cum desiderio (ut loquimur in scholis) virtuali, humiliationis & contemptus nostri, qui in servis Dei magnis, esse solet penè assiduus, & sæpè expressè elicitur ex motivo humilitatis valde amate propter Deum.

CAPVT VNDECIMVM.

De quinto Gradu Humilitatis.

Quintus Gradus est, desiderare ut humiliatiua, quæ ab aliis sciuntur & creduntur, etiam aliis, qui ea ignorent, manifestentur. Hic gradus est latior, quam quartus, qui erat desiderare, ut sit in malâ opinione apud alios. Verum

rùm desiderare ut illa mala opinio, quæ est apud aliquos, etiam ad plures, qui eam nondum habent, extendatur, ut ita apud plures vilior fiat, & contempnatur, magis heroicum est. Hoc omnes verè humiles habent. Hoc ex iisdem exemplis, quæ supra attulimus, apparuit illos desiderasse.

c. 3. vita.

S. Franciscus mira exempla huius humilitatis edidit, quæ in eius Vita leguntur, & in vita S. Philippi Nerij. Bèné dicebat B. Laurentius Iustinianus: *Non est tanta virtutis contemnerè honores, quam contemptum appetere. Plus est enim, ut male affici negligas, quam ut bene affici non cupias. Ceterum illud summa perfectionis, ut male affici desideres.*

CAPVT DVODECIMVM.

De sexto Gradu Humilitatis.

82. **G**Audere de omnibus iis, quæ nos humiliant, & hominibus contemptibiles reddunt, uti sunt opprobria, contumelia, irrisiones, persecutiones, infamia; & abhorere ab iis omnibus per quæ commendabiles reddamur, & idèd fugere placentia, omne quod abiectum est suscipere, nil humiliarium timere, & dolere de iis quæ superbia appetit, si nobis contingant. Hæc B. Iustinianus. Vide Cass. Coll. 18. c. 11. in S. Bernardus serm 16. in Cant. *Verus humilia, vili vult reputari, non humilis predicari: Gaudet contemptu sui, hoc solo sanè superbus; quod laudes contemnit.*

CAPVT DECIMVM TERTIVM.

De septimo Gradu Humilitatis.

83. **S**eptimus humilitatis gradus est, postquam sex præteritos gradus aliquis est assecutus, verè & ex corde existimare omnia Dei dona quæ habet, & quæ de nouo percipit tam pro se quàm pro aliis, per aliquam sui cooperationem & ministerium, non esse sibi, nec per se aliis à Deo concessa, ob suas preces vel merita, & ob sui respectum, sed ex merà Dei beneuolentiâ, gratiâ, misericordiâ, & liberalitate. Proinde qui hunc ascendit gradum, nunquam se putat quicquam à Deo impetrasse, nec exaudium esse, sed quæcumque Deus concessit ei, vel aliis, post suas preces pro illâ re fufas, etiam si videat subsecutum effectum, quem desiderabat, reputat illum non tanquam effectum suarum precum aut me-

ritorum; sed tanquam gratuitum donum à Deo collatum sine vilo respectu ad eius preces & merita, ex merà liberalitate Dei, eò modo, quo Angelis Deus contulit primam gratiam; & Adami primam innocentiam, sine respectu præcedentium meritorum & precum; quæ in iis ante primam gratiam esse non potuerunt.

Dices: Quomodo ergo David sepe ait in Psalmis, sed à Deo exaudium esse, & viri Sancti orant, ut Deus illos exaudiat, & tamen erant humillimi, & sine præiudicio humilitatis id de se sentiebant?

Respondeo primò: Davidem in Psalmis merèd id dixisse, quia id ei Deus reuelauit, uti & Psalmos omnes quos scripsit. Et hoc modo alij iusti dicere possent se exauditos à Deo, si id dimittis sentent, quod cum non sentiant, securus est & humilitati conformius, nil suis precibus, quasi per eas impetratum adscribere.

Respondeo secundò: Certum est & iustos & peccatores à Deo in multis exaudiri, & ob preces eorum, Deo inspirante & adiuuante fufas, multa iis concedi. Sed cum id non sentiant certo, non debent precibus suis quicquam, quasi per eas impetratum, attribuerè, sed ex instinctu humiliarijs, totum Deo totaliter adscribere, quasi collatum ab eo sine vilo precum nostrarum & meritorum intuitu ac respectu, ex merà beneuolentiâ & purâ gratiâ ac solâ. Hoc sensu dixit humilis S. Iob. c. 9. 16. *Cum inuocantem exaudierit me, non credo quod audierit vocem meam.* Simili modo, etiam si certum sit, multos esse in Ecclesiâ Dei iustos, Deo gratos, gratiam eius habentes, multa opera meritoria facere, in Dei gratiâ proficere, tamen hoc illi de se non dicunt ex humilitate, & magni quoque Sancti dicunt se nil boni vnquam fecisse & facere, nil meruisse, nil mereri. Hoc spiritu humilis Paulus de se dixit Rom. 7. *Scio quia non habitat in me, hoc est, in carne meâ, bonum.* Et tamen etiam caro eius non tantum anima erat plena Deo summo bono, & alijs gratis bonis multiplicibus, ob quas dixit de se alibi: *Viuo iam non ego, vivit autem in me Christus, qui solus bonus est, ut est in Euangelio.* Hoc igitur modo etiam Dei serui humiles, non agnoscunt se exaudiri, se impetrare. Et quò aliquis Deo vicinior est virtutum excellentiâ, eò magis agnoscit suum nihil, suas imperfectiones; ut docent sancti Patres.

Ne hos vltimos gradus fufius explicarem, morbus impediuit, & aliæ occupationes obstituerunt.